

LEYL IŞIKLARI

ROMAN

*Yalnız gençliğin miydi yitip giden,
geçici heveslerin peyinde...*

AHMED
GÜN BAY
YILDIZ

LEYL IŞIKLARI

Ahmed Günbay Yıldız

Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 1011

Edebiyat Kitaplığı - Roman | 46

KAPAK TASARIMI

Erdi Demir

İÇ TASARIM

Tamer Turp

1. BASKI

Kasım 2003, İstanbul

13. BASKI

Haziran 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-929-4

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Telefon: (0212) 446 38 88
Matbaa Sertifika No: 44011

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Asi Gençlik

Her şey aynı günde başlamıştı. Hayatın akışı beklenmedik anda değişivermişti... Uğruna ölecek kadar zirveleşen arkadaşlıkların tılsımı bozulmuştu, bugün...

Çocukluk yılları nda filizlenen, delikanlılık çağlarında anlam kazanan, sağlam bir arkadaşlık yapıları vardı onların. Ya da dış dünyalarına yansıttıkları görüntü buydu... Delikanlılıklarını, çılgınlıklarını, sadık bir anlayış içinde yaşıyorlardı. Aynı sokağın çocuklarıydı onlar... Ruhlarına sinen müşterek hatıralar vardı ve her çağın oyuncaklarıyla birlikte oynamışlardı. Bütün imkânlarını, hatta sevinçlerini, kıvançlarını, ıstıraplarını paylaşarak büyümüşlerdi.

İlk, ortaokul ve lise, daha sonra üniversite yıllarında bile beraber olmuşlardı. Ve bugün, belki de en son, ama test edilmeden sonuçlandırmaya kalkıştıkları oyunlarını, yine birlikte oynuyorlardı...

Son yıllarda arkadaşlık daireleri genişledikçe, çılgınlıkları da artmaya başlamıştı...

Aynı sokakta, aynı semtin çocukları, aralarında grup kurmuşlardı. Çocuksu alışkanlıklar ve o saf, temiz, masum oyunlar çok gerilerde kalkmıştı artık... Onlar şimdilerde duygularıyla da oynamaya başlamışlardı...

Varlıklı ailenin çocuklarıydı hepsi de. Bu sokağın sakinlerinin imkânları, çocuklarına da yansyordu. Motosikletler, yarış otomobilleri, barlar, pavyonlar, meyhaneler vardı hayatlarında. Hatta kavgalar, ilginç düellolar...

Bulut, Sırma ve Ömür... Harun, Serpil ve Dilek... On, bazen on beşlere kadar çıkan, kendi deyimlerine göre, şekillenmiş bir isim altında toplanmışlardı onlar. "Seçkinler grubu."

Sırma; grubun en hareketli, hatta en maceraperest ve en güzel kızıydı. Grubun içinde aşırı ilginin ve duygusal bakışların odağıydı o... Bu yüzden, ayakları hep bulutların üzerinde yürüyen bir kızdı ve henüz o yere basmıyordu.

Arkadaşlarından aşırı ilgiyi sezmişti ve kendisinden de gayet emindi. Üstelik, şaşaalı ve kaptisliydi. Mağrur bakışları kimin üzerinde birazcık beklese, o gözlerin sahibinin yüreğinde iz bırakabiliyordu.

Sarı, sırtını yelpaze gibi örten saçlarının arasında, ince ince örgüler olurdu. Çoğunlukla, yosun yeşili gözlerindeki esrarlı bakışlarıyla büyüledi insanı... Coşkulu, hayat dolu bir kızdı Sırma. Dans, eğlence, çılgınlıklarla doluydu kalbi...

Bulut, siyah dalgalı saçlarını itinalı tarayan, o esmer tenli, uzun boylu delikanlı son günlerde hüüzün doluydu... Sırma'ya gönül vermişti... Farkında olmadan dalıyor, ısrarlı bakışları, duygularının en mahrem şifresini açıyordu Sırma'ya... İşin tuhafı, en sadık arkadaşı ve kadim dostu Ömür'ün de ilgi alanına girmişti Sırma.

İki arkadaş da birbirlerinden habersizce yakın takibe almışlardı genç kıızı... Birbirlerinin yaklaşımını sezemeyecek kadar fehimsizlerdi ikisi de...

Sırma'nın aşırı yakınlaşması ümitlendirmişti Bulut'u.

Gecenin dış dünyalardaki sessizliğine inat, beyinleri çökerten enstrüman seslerinin, kuşatması altındaki çılgınlıklarını yaşıyorlardı onlar... Dans, içki, kulakları tırmalayan musikinin ritminde kırılan tabaklar, savrulan peçeteler, bir köşede tutuşturulan bir giyecek ve alevlerin etrafındaki ateş dansları...

Sarhoş çılgınlıklar, gitarın gittikçe beyni hançerlemeye başlayan cırlak sesi bezdirmektedir insanı...

Gece koyulaştıkça bedenler yorgunluğunu hisseder ve düşünce dumura uğramaya başlar... Gözler mahmurlaşır küçülür, görüntüler bulanmaya başlar o saatlerde.

Bazen karakolda sabahlanır, bazen herhangi bir hastanenin acil servisinde ışırdı gece... Bu hayatın içinde, düşünceyi damıtıp gerçekleriyle yüzleşebilmek oldukça zor. Âdeta kaçır insan gerçeklerin ışıltısından... Gerçekler gocunur, onunla yaşamaya tahammülü olmayan bu âlemin insanların yüklerinde...

Dingin bir beyni vardı bu akşam... Dışarıya çıkmama kararı almıştı Bulut.

Evlerinin balkonundan, batan güneşin muhteşem dekoruna takılmıştı gözleri... Hüznünü, en içli duyguların huzmelerinde damıtıp darağacına çeken bakışların eşliğindeydi seyri...

Gün uçuk bir renge bürünmüştü Marmara'nın sularında... Mor haleler oluşturan solgun ufuklar, uzak tepelerin arkasına çekilen alevden dağların cazibesine kaptırmıştı yüreğini... Her gurup, her akşamın veda seremonisini ve her doğuşun batışındaki hüznü işlerdi hafızasına.

O, genellikle kendi yitiğini arardı bu dalışlarda... Bir mest oluş mu, yoksa gönül dehlizlerinde açığa çıkmasını istediği

bir hazinenin muştusu muydu onu böylesine kendisinden geçiren, bilmiyordu...

Hüzün doluydu bu yüzden. Tam buldum, derken ebediyen yitirilen sevgilinin ıstırabına kaptırırdı düşüncelerini.

Zaman zaman yüzünde beliren mimikleri okumaya çalışılan herkes, acılarının boyut tanımaz mesafelere ulaştığı kanaatini taşırdı onu seyrederken.

Annesi, babası, kardeşi ezberlemişlerdi artık onu. Hatta arkadaşları bile... O, gülen, oynayan, çılgınlaşacak kadar hayat dolu bir insandı; kederin yüreğini yokladıgı anlarda ise karamsar ve dongundu o.

Evlerinin balkonu, emsalsiz manzaralarına açıldı Marmara'nın. Bulut, bu akşam gurubu seyrederken, acılarının engellerini aşıp ötelere doğru uzatmıştı bakışlarını... Yine, acının en demli ânındaydı mimikler. İstırabı alev alev içen bakışların dünyası, bir kaos âleminin çıkmazına hapsedmişti onu... Ara ara yüzünde serin bir rüzgârın esişi, acılarını, kahırını, yeisini silip onu rahatlıyordu ve mor dünyaların ılıman iklimlerine taşıyordu duygularını... Kafasında ve yüreğinde, yeni yeni şekillenmeye başlayan bir dünyanın dekorları kuruluyordu gözlerinin önünde... Pembe hayallerin, hülyaların kollarında onu düşlemeye çalışıyordu bugünlerde...

Balkonundan, Marmara'nın engin maviliklerine bakarken Sırma'yı düşlemeye başlamıştı...

Barlar, pavyonlar, diskotekler ve çılgınlar gibi dans ettikleri mekanlar vardı gözlerinin önünde... Sırma vardı hepsinden öte... Şampanya şişelerinin patlayışı, soyunup yaktıkları giyecekler, havada uçuşan peçetelerin dünyasında... Gitarın ritmine uymuştu yine Sırma.

Tabak kırmaya başlamıştı Sırma... Onunla göz göze geliyorlar; neşenin, çılgınlığın ve hayatın anlamını içiyor yosun yeşili gözlerin esrarından...

Sırma'nın yeşil gözleri mühürlüyordu kalbini. Kimsenin açıp giremeyeceği bir mührün anlamını taşıyordu duygularında onlar...

Sırma'nın yeşil gözlerinden içtiği hazzın, altın kadehlerde sunulan akrebin, zehri oluşunun burukluğunu yutkündürüyor zaman... Daha bir akşam öncesi Sırma'ya anlamlı bakan grup dışı bir delikanlıyı yumruklayışının fotoğrafları, kare kare düşüyor gözlerinin önüne...

Sabahı yakın gecenin, mefluç gölgelerinde uzayan yolun karakolda bitişini hayalliyor...

Baş komiserin hafızasına kazıdığı anlamlı sözler yankılanıyor kulaklarında...

“Her taze geceyle başlayan hayat, genç, tecrübesiz ve toy insanların, pavyonlarda, diskolarda ve barlarda aradıkları yitik... Kavgalar, taşkınlıklar ve ahlak sınırlarını aşan davranışlar. Gecenin bitiş sürecinde, hastanelerin acil servislerindeki içler acısı tablolar... İniltiler, kahırlanmalar, ıstıraplar ve çılgınlıklar... Karakolların koridorlarında, hastanelerin bekleme salonlarında ve sokakların, caddelerin kenarlarında hayata düşülen anlam dolu notlar. Büyük şehirlerdeki gecelerin en hazin özeti gibidir bunlar...”

Sonra, yine Sırma düşüyor aklına... Semalardaki seremoni bütün ihtişamıyla gözlerinin önünden çekilmiş, akşamın esmer aydınlıklarının boşluğunu, gecenin siyah örtüsü kuşatmaya hazırlanmış... Sırma'yı düşlemesi sürüyor Bulut'un... O, ele avuca sığmayan duygularının adres gösterdiği güzel yüzlü, efsun bakışlı kız... Grupta kendisine en yakın hissettiği ve gönül verdiği kız... Ve, o malum akşam!.. Arzula-

rının sinyallerini sahibine iletmeye karar verdiği o bahtsız akşamın serüveni düşüyor gözlerinin önüne. Hatırlamak istemese bile... O fotoğraflarını zihninden silemediği ânın hikâyesi açıyor perdelerini... Ümitlerini, solmayan çiçeklerin renklerinden derlediği bir buket yaparak sunmuştu o gün... Fırsat kollamıştı günboyu... En son Ömür'le yolun kenarına çekilişlerini kıskanmıştı. En iyi arkadaşındı Ömür. Bu yüzden fazla umursamamış, yorum yapmak istememişti...

Sırma, Ömür'ün yanından durgun ve oldukça neşesiz dönmüşü. İlk defa baş başa kalmışlardı grubun dışına çıkıp. Gözlerinin içine dikkatli ve anlamlı bakmıştı Bulut:

– Üzgünsün?

Yanakları al al olmuştu Sırma'nın. Derin bir nefes alıp bakmıştı gözlerine ve gamlı bir gülümseme belirmişti dudaklarında:

– Yok bir şey!

Meraklanmıştı. Kısık bir sesin müşfik kuşatmasıyla sarmalıyordu onu ve iç argümanlarından ipuçları istiyordu.

– Ya da çok önemli bir şeyin olduğunu haber vermekte gözlerin.

– Okuyabiliyor musun onları?

– Bakışların dili sözcüklerinkinden daha anlamlı ve gerçekçidir.

– Neyse canım, geçelim şimdi bunları...

– Ömür'le konuşuyordun en son...

– Evet.

– Canını sıkacak bir şey mi söyledi?

– Neden başka şeyler konuşmuyoruz sanki?

Duygusal ve tutuktu Bulut... Gözlerinin içine bakarken oldukça heyecanlanmıştı. Boğazında düğüm atıyordu yine arzular. Yutkunup derin bir nefes almıştı. Kararlıydı ona açılmak için... Israrlı, ılık ve hassas bir yaklaşımı vardı konuşurken:

– Biraz gelir misin benimle?

Hayretle inceliyordu Sırma.

– Nereye?

– Biraz daha açılalım demek istemiştin...

Bir kararsızlık içinde çırpınışı vardı Bulut'u seyrederken:

– Sende de bir değişiklik var bugün.

– Var, her günküden daha farklıyım. Nereden anladın?

– Bakışlarından.

– Demek sen de anlıyorsun bakışların dilinden.

– Bugün biraz daha duygusal ve romantiksin. Yakışıyor sana bu tavır...

– Madem beğendin, sürekli aynı görüntüde olmaya çalışırım ben de.

Buruk bir tebessüm vardı Sırma'nın dudaklarında:

– Söyley misiniz Allah aşkına neler oluyor size bu akşam?

Bir hayret ifadesi esmişti bakışlarında:

– Şu anda yalnızız, başkası yok yanımızda.

– Neyse, o halde bende bir gariplik var.

– Biraz yürüyelim demiştin.

– Yalnızız işte.

Gruptan üç beş metre uzaktaydılar. Ömür ısrarlı bakıyordu birkaç adım ötelerinden... Onları kuşatma altında tutan

o derin bakışlar daha yeni yeni kuşkulandırmaya başlamıştı Bulut'u...

– Birkaç adım daha uzaklaşalım istiyorum birlikte.

Usançlı bir soluk almıştı Sırma:

– Ya, her gün beraber değil miyiz?

– Bugünün ayrı bir özelliği var hayatımda.

– Meraklandırдың beni.

Kolundan tutup hafifçe çekmişti:

– Yürü o halde.

Üzerlerinde buluşan gözlere umursamadan, bir yürüyüş tutturmuşlardı birlikte... Adımları onları arkadaşlarından on on beş adımlık bir mesafeye taşımıştı... Denizin kıyısındaki boş kanepelerden birisinin kenarında durmuşlardı... Yönleri Marmara'nın kıyılarını beyaz köpükleriyle döven mevkiye dönüktü... Hırçın suların öfkelenirdiği martıların, huzursuz uçuşları vardı kıyılarda...

Bulut parmaklarının uçlarından tutmuştu Sırma'nın... Gözlerinin derinliklerine bırakmıştı bakışlarını ve yüreğinden kopan duygusal cümlelerini oluşturmaya başlamıştı dudaklar... Sırma, ısrarla bekliyor vedeşeliyordu onu:

– Söyle hadi!

– Biliyor musun Sırma, ben hep bir yitik aradım ömrümün son senelerinde.

Onu dikkatle dinliyordu Sırma.

– Bilmem, ben hiçbir şey bulamadım ömrümde.

– Maddi bir kayıp değil benim sözünü ettiğim.

– O halde?

– Adını henüz koyamadığım bir yitik işte. Kendisini sık sık hissettirmesine rağmen açığa çıkmıyordu bir türlü.

– Yani, şimdi buldun mu onu?

– Evet, en azından aklım ve hislerimin işaret ettiği bir adres var karşımda.

– Ya, meraklandırmadan açıkça anlatsana şunu.

– Bir muhaldi, önceleri bir gizemdi o...

– Ya şimdi?

– Şimdilerde şekillendi. Mücerretten müşahhasa döndü ve şu an karşımda. Gözlerimin içine bakmakta ve ona dokunabiliyorum.

Sırma, önce tuhaflaştı, yutkundu, şaşkınlığı daha da arttı ve derin bir nefesin ardından mırıldandı Bulut'un gözlerinin içine bakıp:

– Kim, yani ben miymişim o yitik?

Coşkulu bir yüreği vardı delikanlının:

– Evet, sensin işte o...

– Ne yani?

– Ben seni seviyorum Sırma. Meğer âşıkmişim...

Sırma aptallaşmıştı. Donuk bakışlar bekletiyordu Bulut'un gözlerinde:

– Kuzum Allah aşkına, bugün neler oluyor size?

Neşesi oldukça sönmüştü Bulut'un... Taştan yontulmuş heykel gibi hareketsiz duruyordu Sırma'nın karşısında... Elleri avuçlarının içindeydi ve onlara sıkı sıkı sarılmıştı... Bırakmıyordu, fakat git gide gevşiyordu parmakları... Gözlerindeki parlaklık uçuk bir seyre bırakmıştı yerini...

– Anlamadım? Başka neler oldu ki?..

Biraz hırçınlık, biraz azar karışıklı dudaklarının dışlamaya çalıştığı sesin tonunda:

– Ömür'den ve senden söz etmekteyim arkadaş.

– Yani?

– Evet, biraz öncesi o da ilân-ı aşk ettiler efendim. Arkadaşlıklar yerini gittikçe aşka bırakmakta demektir bu.

Utangaç ve üzgündü Bulut. Şaşırmış, tükenmişti duyduklarının karşısında:

– Ben seni seviyorum arkadaş, o yaşlardayız artık. Bu beraberliklerin sonunda hayat oyunları da başlar. Çok ciddiym. Ben sıcak bir yuvanın çatısı altında buluşmasını istemiştım yüreklerin. Geçici bir gönül oyunu değil, az önce kulaklarına fısıldayışım...

– Bugün bir gariplik vardı ikinizin de üzerinde. Aklıma şöyle bir soru gelmişti. Yoksa anlaştınız mı Ömür’le? Yahut, filmlerdeki gibi iddialaştınız mı iki arkadaş, ona kim sahip olacak diye?

İşte beni hırçınlaştıran ve üzen sebep bu. Söyler misin bana, anlaştınız mı onunla?

Biraz sertti sesi:

– Sırma! Benim böyle bir yaklaşım içinde olmayacağı mı bilmeliydin. İnsan onuruyla oynamak ve böylesine ciddi meseleleri hafife almak... Bunlar nefret ettiğim şeylerdir benim...

– İyi de, nasıl bir tesadüf ki bu? İkiniz de on dakikalık bir araya, تنها yerlere davetiye çıkartıyor ve ilân-ı aşkta bulunuyorsunuz...

– Yani Ömür de mi?

– Evet, Ömür de. Seçtiğiniz sözcükler bile benzeriydi.

– İnan hiç haberim yoktu bundan. Hem, öyle olsa en yakın arkadaşımın teklifte bulunduğu bir kıza, benim de aynı teklifi, aynı zamanlarda götürüşüm, kişilik anlayışım la örtüşür mü? Kusura bakma Sırma, ben bu sözleri sana hiç söylememiş olayım.

Sırma keskin bakışlarla incelemişti Bulut'u ve ikaz etmişti:

– Dur hele, bu bir teklifse eğer, üzerini kapatamazsın hemen; işte o zaman onurumla oynamış olursun, unutma...
Teklif ettin, cevabını da aldın mı?

– Hayır.

– Biraz öncesinde bir yitikten bahsetmiyor muydun sen?

– Evet...

– Ömür ve sen!.. Hayret, iki yakışıklı insan. Peş peşe evlilik teklifleri. Şanslı bir gün benim için.

Bak arkadaş, bu zor bir karar doğrusu. En iyisi bu gece etraflıca düşünüp yarın sabah kararımı bildirmeliyim...

Bulut, müthiş bir şekilde bozulmuştu. Şiddetle itiraz etti Sırma'ya:

– Hayır!

Tuhaflaşmıştı genç kız:

– Neden?

– Şu anda kararını vermelisin. Şayet tercihini benden yana koymak niyetindeysen, hemen Ömür'ün yanına gidip, benimle bir gönül maceranın olduğunu söyleyip, kapatmalısın konuyu.

– İkiniz de birbirinizden habersiz bu teklifte bulunduyunuz, şu andaki ısrarın oldukça yersiz. Benim dediğim gibi olursa, en azından az önceki kuşkularım da ortadan kalkmış olur...

Birbirinizden haberli yapmışsanız, ikinizin teklifini de reddedeceğim için yapmaktayım bunu. Onun için de, yarını beklemek zorundasınız...

– Bu zor bir hikâye Sırma. O vakit sen beni hiç teklif etmemiş olarak kabul etmelisin.

- Ama teklif ettin.
- Ben arkadaşlarımdan utanırım. Ömür'den de...
- Şimdi herkese söylüyorum. Gizliliği sevmem. Yarın da herkesin önünde tercihimin ortaya koyacağım. Söz edilmesin arkamızdan...

* * *

Balkondan denize karşı dönmüş, heykelleşmişti olduğu yerde... Sevinç ve hüznün, iki ayrı duygunun teslim aldığı, anlaşılabilir bir ruh halini yaşıyordu bu gece... İçinde muhal sandığı boşluğun şekillendiğini düşünüyor, kuşkuları artıyor, yeis bulutları çöküyor tepesine, anbean iklimler değişiyordu yüreğinde. Soruyordu kendisine sık sık... “Sahiden buldum mu aradığımı? Yine müşkül bir sürprizle şekillendi, o olsa bile. Ya Ömür?.. Hay aksi şeytan. Tam yakaladım derken, bedel olarak benden en sevdiğim arkadaşımı mı istemekte bu yitik?”

“Demek ki bana kendisini korkunç sinyallerle hissettiren o yitik, kalbimde kendisine yer açan bir kızın tâ kendisiydi... Eksikimi sahiden bulmuş bile olsam, buruk bir rüzgâr esecekti hayatımda...”

Bulsam bile, yaşadıkça vicdanımda iz bırakacak bir hicranla kapatacağım demektir o boşluğu... İki arkadaşın hazin hikâyesinin dipnotu düşülecekti geleceğime... Çok talihsiz bir handikapla yüz yüzeyim, gönül dağlarını aşmak için çırpınıırken...”

Tükenmesini sabırsızlıkla beklediği gecenin ardından doğacak güneşle birlikte çok şey değişecekti hayatında. Yıllardır içini dolduramadığı boşluk, hoyrat bir canavar gibi ağzını açmış, bedel istiyordu ondan... Sırma'yı kazanırsa Ömür'ü,

yahut ikisini birden kaybedecek ve bulduğunu sandığı yitik, onunla alay etmiş gibi yeniden bürünecekti gizemine...

Derin bir nefes aldı, mahmur gözlerini denizin kıyı lam-balarıyla ışılan loş karanlıkların örtüsüne bırakarak...

– Hayat, ne kadar tuhaf, diye mırıldandı. Bir şeyler al-madıkça, hiçbir şey vermiyor insana...

Balkondan içeriye bir gölge gibi süzölmüştü. Odanın ışığı yakıp masasının başına oturdu ve eli masanın üzerindeki deftere, kaleme doğru uzanmıştı. Efkâr, onu boğacak kadar bunaltmış ve hırpalamıştı... Almak için kendisini zorladığı karar, kaypak duyguların pençesinde çırpınan düşünceler kadar, belirsizlik ifade ediyor ve bir o kadar da tedirginlik veriyordu...

Titrek yüreğinin yakınlık duyduğu, son değışkenlik be-lirtileriyle şekillenmiş kararların yörüngesinde, kedere bo-yanmış duyguların tezahürüydü defterine düştüğü notlar...

“İçimde yıllardır kanat çırpan, ona uçmasını öğretilmediğim beyaz bir güvencin vardı. Sadece var olduğunu, içimde kanat çırpışlarını ve rengini keşfettiğim bir güvercin... Onu uçuramadıkça kendimi hep eksik hissedeceğime inandığım, efsane bir güvercindi bu... Geleceğimi kuşattığını hissettiğim, hep yüreğimin inilmez derinliklerinde aradığım, hayatımın en sihirli hazinesiydi o...

O beni delice peşinden koşturan, yakalayamadıkça içimi burkan, bazen avuçlarımın içindeymiş gibi hissettiğim, bütün benliğimi kuşatan ve yakalayamadıkça bana hayatı anlamsız kılan en önemli yitik... Düşüncelerimin, duygularımın ve hislerimin acabalarında aradığım... Her yaklaştığım heveste ve gönlümde doğan her histe, sevinçte ‘İşte buydu’ diye sarıldığım yitik, yoksa yine benden kaçmak üzere mi?..

Çilenin bütün renklerini, en ihtişamlı tonlarıyla bana yaşatan, benden kaçan beyaz güvercin, artık uslan ve gel, yükseldiğin zirvelerden, hoş bir sedadır sana seslenişim!..”

Yazmayı bırakmış, Sırma'yı düşünüyordu; ve Ömür'ü... Yüreğini kanatan karmaşanın içinden nasıl sıyrılacağını düşünürken, sessizliğin inlediği odasının kapısından hafif tıkırtılar geliyordu... Kapı açılmıştı ve annesinin sesiydi bu:

– Bulut.

Toparlandı, annesine çevirdi yönünü ve ses verdi:

– Ha, efendim anne?

– Yatmadın mı sen hâlâ?

– Hayır anne.

Masasının kenarındaki sandalyesine oturmuştu. Yönü açık duran balkon kapısına dönüktü. Uzakları, çok uzakları seyrediyor gibiydi...

Anne, oğlunun başucunda durmuş, yüz hatlarından ve gözlerinin derinliklerinden Bulut'u inceliyordu. Gecenin iniltilerini öldüren bir sesi vardı annenin. Sitem doluydu konuşurken:

– Denizde batan gemiler yine senin mi çocuk?

Gözlerini uzaklardan alıp mahmur bakışlarını annesinin yüzüne çevirmişti:

– Evet anne, o batan gemilerin hepsi de benim...

– Her imkânı elinde olup, yüzünden keder eksik olmayan belki de tek insan sensindir dünyada.

Buruk bir tebessümün eşliğinde, esefle bakıyordu annesine:

– Anne, madde her şey midir sizin dünyanızda?

– O halde elde etmek için çabaladığın, ama ona sahip olmadığın bir değer olmalı senin dünyanda da...

– Evet!

– Neyse o, söyle be çocuk! Sen üstesinden gelemezsen, bizler gelmeye çalışalım bari.

– Ah bilmem! Sahi anne, kendisini yarım hissedenden birisini tanıdın mı hayatında?

– Ne demek o? Sen yarım filan değilsin görünüşte. Sıhhatin, huzurun ve maddi imkânların var. Şayet, bir psikolojik ruhsatsızlıksa sözünü ettiğin, onun da kolayı var günümüzde evladım...

– Hayır anne, hayır. Aklımla aramın çok iyi olduğunu biliyorum. Aklım, mantığım, sıhhatim tamam. Ama, yakalayamadığım bir eksiğin peşindeyim. Buldum diyorum, sahte çıkıyor, benimle alay ediyor âdeta...

Hafif bir azar vardı annenin dudaklarında. Odaya girdiğinden beri elinde tuttuğu telsiz telefonu uzattı konuşurken:

– Al, o da uyuyamamış. Hepiniz birbirinizden farksızsınız.

– Kim, Sırma mı telefondaki?

Anne durakladı, dikkatli baktı Bulut'a:

– O da kim?

Telefonu alırken mırıldandı:

– Hâ, bir kız işte...

– Harun; teyzenin oğlu.

* * *

Hayatının ayrılmayan bir parçasıydı Harun. O da uyuyamamıştı bu gece... Sesi kulaklarına aynı rahatsızlıkların ritminde ulaşıyordu:

- Bulut, uyuyamadım!..
- Ben de kuzen...
- Gelebilir miyim yanına?
- Fena olmaz, anlatırız.
- Tamam.

Telefonu kapatmıştı. Anne uzanıp elindeki telefonu aldı ve sordu:

- Onun sıkıntısı ne?

Anlamalı bakmıştı annesinin yüzüne:

- Malum sıkıntı; ona niçin yardımcı olmuyorsunuz anne?

Genç yaşına rağmen Bulut'un karizmatik bir yapısı vardı. Cesaretle, onurla, şefkatle ama, daha kötü olanı biraz da kuşkuyla donanmıştı...

Çocukluğundan bu yana maddi bir sıkıntı tanımamıştı... Babası ünlü bir gazeteciydi. Yani tirajı çok yüksek bir gazetenin iki ortağından bir tanesi...

Bulut, üniversiteyi yeni bitirmişti. Hayatında her çığırnlığı denemesine rağmen, düşüncesinden mutsuzluğunu silemeyişi esir almıştı onu...

Gece hayatına gönül vermişti... Barlar, pavyonlar ve diskoların artık aşınası olduğu bir delikanlıydı. Haftada bir gün, gazetenin en ünlü isminin köşesinde makalesi yayınlanırdı... O ünlü yazar keşfetmişti Bulut'un yeteneğini. En çok onunla görüşür, hayata dair bütün meselelerini yine onunla çözmekten hoşlanırdı. Burhan Bey anlıyordu onun ruh halinden...

Gazete binasında özel bir odası vardı...

Harun'u odasında beklerken, derin hülyalara dalmıştı. Harun çok garip bir insandı Bulut'a göre. Gruplarındaki arkadaşların hepsi de gönül oyunları ile meşgullerken; Harun,

durgun ve don, hatta duyarsız ve gamlı bir yüzle dolaşırđı aralarında... Bütün bunlara rağmen, bir parçası gibi dolaşırđı etrafında. Zor durumlarında, ölümüne bir destek, bir fedaî olurdu ona... Kederlerinin tutsağı olarak yaşayışına üzülürdü. Bulut'a göre, kendisini henüz keşfedememişti Harun.

Hayatla kucaklaşmamıştı; pes demişti önüne çıkan ilk engelin karşısında... En azından onun içindeki boşluk, keşfedemediğı duyguların kaypaklığı değildi... Bütün problem babası... Ayrılık... Evet, hasret zordu, fakat bilinen bir engeldi en azından...

Küçükken, daha aklının ermediğı çağlarını yaşarken, babası, bilmediğı nedenlerle çekilip gitmişti hayatlarından... Bir aile dramından ibaretti her şey...

Bulut, ne vakit içindeki boşluğun esrarını anlatmaya kalkışsa, buruk bir tebessüm belirirdi dudaklarında. Az sonra, acı en korkunç detaylarıyla nakışlarını dökerdi çehresine. Kahırlanır, içli bir sesle bastırırdı onu:

– Kuzen, biliyor musun, ben içimde gittikçe devleşen bir hasretin kaosuyla inlemekteyim... Senin, suni kederler peşinde oluşunsa beni daha çok üzmemekte.

Morali bozulurdu bunları ne zaman duysa. Bulut'un en büyük çilesi, kendisini ifade edemeyişindendi. Kimse anlamak istemiyordu sıkıntılarını...

Sahi, neydi onu peşinden koşturan, zaman zaman yeise düşüren, hatta tenhalarda vakit vakit ağlatan? Adını koyamadığı sıkıntılarıyla, iç içe yaşadığı o dolmayan boşluğun adı?..

Yüzüne hüznün katmerlenişleriyle bakardı Harun'un ve yine acımasız kurşunlar çakılırdı beynine. Öldürmeyen, ama komaya sokan vuruluşlarıyla yaşardı Bulut:

– Gözüken, ya da elle tutulan, izahı mümkün bir hadise olsa?.. O, şimdilik sadece bir gizem, be kuzen... Bir gün, onu mutlaka keşfedip dünyaya haykıracağım kuzen. Bir gün, benim de başıma gökten bir elma düşecek ve dünyayı ayağa kaldırırcasına haykıracağım, tıpkı Newton gibi... “Buldum, buldum!” diye haykıracağım kuzen. O zaman, anlayacaksınız belki de... Ya da Galile’nin dediği gibi “Dünya dönüyor” diyeceğim, içimdeki bütün dağları aşır. Galile’nin içindeki boşluklardan bir tanesiydi bu keşif. Ondan başını istemişlerdi, ya da keşfinin inkârını... Engizisyon mahkemelerinin elinden canını kurtarabilmek için “Dönüyor” demiş ve eklemiştir peşinden; “Ben dönüyor desem de, o zaten dönmekte...” diye mırıldanmıştı... İçimdeki boşluğu bir gün keşfedince etrafımdakiler fikrimi kabul etmeseler bile, mutlaka o keşfin peşinde olacağım kuzen...

Aslında ikimizin anlaşılması da zor... Ne demiş Nasrettin Hoca: “Bana damdan düşeni getirin.” Ve Sezar’ın sözlerini dinle: “Seni çocukların, beni dostlarım vurdular. Ne yazık, bu insanlar ikimizi de anlayamadılar.” Biz anlaşamayız kuzen. Hayatımızdaki düğümler çözülmedikçe...

Derin bir malihülya içindeydi Harun’u odasında beklerken. Gecenin sessizliğini inciten ayak sesleri vardı antrede. Burcu’yu hatırlamıştı. Bitişindeki odada kalan, kendisinden üç yaş küçük olan kardeşini...

Harun giriyordu açılan kapıdan. Hülyalarını bölüp ona dönmüştü:

– Gel kuzen.

Annesi de Harun’un yanında. Onlar daha konuşmaya başlamadan sesleniyordu:

– Harun!

– Efendim teyze?